

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א'קז

ערב שבת קודש פ' תצא, י"ג אלול ה'תשע"ה

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים וחמש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"ג שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' ישראל דוד ב"ר לייב ע"ה ציקמאן

נפטר ביום י"ד אלול ה'תשמ"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י נכדו

הרה"ת ר' אהרן וואלף וזוגתו מרת פולינה

ומשפחתם שיחיו ציקמאן

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

השמחה של י"ג אלול / משיחת שי"פ תצא התשמ"ח

9 זמן הגאולה

המשיח של דורנו נתגלה בכל התוקף / פרשת השבוע והזמן באור הגאולה

12 ניצוצות של משיח

איך יכול לישב במנוחה בידעו שיש עמלק? / לקט קטעים בעניני גאולה

13 המעשה הוא העיקר

לפרסם שעומדים בסיום וחוחם מעשינו ועבודתינו / הוראות למעשה בפועל

14 כתב יד קודש

כל אחד "אנשי העיר" / צילומים מיוחדים מהגהת כ"ק אדי"ש מה"ם על שיחת שי"פ תצא התשמ"ט

מדור הידבר מלכות" מוקדש

לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

ובתם רחל בת חיה מושקא שתחי

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

יב. מההוראות מהאמור לעיל בנוגע למעשה בפועל — "המעשה הוא העיקר"¹⁰²:

בעמדנו כיום השבת בחודש אלול (ובפרט לאחר שישנן כבר שתי שבתות¹⁰¹), פ' כי תצא למלחמה על אויבך גי' ושבת שכיו — יש נתינת כח יתירה בכל עניני העבודה דחודש אלול (כמרומו ברי"ת ד"אלול" שכוללים גי' הקרין תורה עבודה וגמ"ח, וכן תשובה וגאולה¹⁰¹), באופן ד"כי תצא למלחמה על אויבך", ועד להענין ד"ושבית שכיו", שאפילו אם היו ענינים בלתי-רצויים מהפכים אותם לקדושה ע"י עבודת התשובה דחודש אלול.

יש לומר, שענין זה מרומז גם בהמשל ד"מלך כשדה", ש"יצאין אנשי העיר, ומקבלין פניו בשדה"¹⁰¹ — שמצד עצמם ה"ה למעלה מ"שדה" ("אנשי העיר"), ואעפ"כ, "יצאין אנשי העיר... ומקבלין פניו (של המלך, שיצא אף הוא) בשדה", כיון שהכוונה היא שגם ה"שדה" תתברר ותתהפך לקדושה¹⁰¹.

יש להוסיף ולעזור במיוחד גם אודות עניני העבודה השייכים לס"ד באלול¹⁰¹ — ינם התייחסות ישיבת תומכי תמימים¹⁰¹, ששמה מורה ומדגיש על ענין התמימות השלימה בעבודה, הן בנוגע לעצמו והן בנוגע להזולת, ועד להתמימות השלימה דכללות העבודה — ענין הגאולה ע"י עבודת המלחמה ד"חיילי בית דוד" לבטל הענין ד"אשר חרפו עקבות משיחך"¹⁰¹, ולהביא בפועל ממש את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחאי¹⁰¹.

להלן פענוח הצילומים (התיבות שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ בכת"ק הודגשו):

צילום א' - מתחילת השיחה:

ומקום להוסיף עוד דיוק: שהמצב ד"על אויבך" (למעלה מאויבך, אבל, יש להם ערך ושייכות ל"אויבך") אינו אלא לאחר היציאה ("תצא") ממקומם ודרגתם, אבל מצד ישראל עצמם שהם "חלק אלוקה ממעל ממש", ועד ש"ישראל וקב"ה כולא חד", אין להם ערך כלל עם אויבך, אפילו לא באופן ד"על אויבך", אין להם שייכות כלל ל"אויבך".

ולאידך, "ושבית שכיו" מורה על התוקף ד"אויבך". ולהעיר ממש"נ "וילחם בישראל וישב ממנו שבי", היינו, שישנו אויב שהוא חזק כל כך שלקח בפועל שבי מישראל. ועוד להעיר בפרשתנו, שגם לאחר שמונצחים האויב ושבית ממנו שבי, ה"ז נקרא "שביו", שניכר בהשבי שהי' דאויבך!

צילום ב' - לקראת סיום השיחה:

בקטע השני הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ: (ובפרט לאחר שישנן כבר שתי שבתות באלול).

בקטע השלישי הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ: (כ"א "אנשי העיר"), והדגיש תיבת יוצאין.

כל אחד "אנשי העיר"

בקשר עם פ' השבוע, הבאנו ב' צילומים מיוחדים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ תצא, ט' אלול ה'תשמ"ט (נדפסה בספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 676 ואילך. הפענוח בסוף העמוד הבא)

בס"ד. משיחות ש"פ תצא, ט' אלול ה'תשמ"ט.

א. בפסוק "כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' אלקיך בידך ושבת שבי" שבהתחלת פרשתנו - צריך להבין: (א) למה נאמר "כי תצא למלחמה על אויבך", ולא "עם אויבך" או "באויבך", (ב) מהו ~~הצדק~~ "ושבת שבי", דלכאורה, הול"ל "ושבת שבי" סתם? ויתירה מזה - דיוקים אלו ("על אויבך", "ושבת שבי") הם בסתירה זל"ז, כי:

"על אויבך" מדיגיש את העליונות לגבי "אויבך", כלומר, אע"פ שיש מציאות של "אויבך" יש צורך במלחמה כדי לנצח האויב, מ"מ, אין זו מלחמה שכין שני צודדים שרים, ~~תכ"פ שני צדדים שיש~~ ~~צדק ושיטתו~~, אלא ישראל הם "על אויבך", למעלה לגמרי מאויבך.

ולא ע"ה, אלא שאפ"ל הסבב ד"על אויבך" (למעלה מאויבך, אבל, יש להם אפ"ל שייכות ל"אויבך") אינו אלא לאחור היציאה ("תצא") ממקום הדרגתי, אבל מצד עצם מציעותם של ישראל, "הלק אלקה ממעל מכס", ועד ש"ישראל וקביה כולא חד", לא שער ליקום אתם כלל עם אויבך, אפילו לא בנאור ד"על אויבך", כד"ש אין להם שייכות כלל ל"אויבך".

ולאידך, "ושבת שבי" מורה על תוקף המציאות ד"אויבך" גם ביקום לישראל, אחר, שפ"ד מיושר השב" של האויב שהאויב לקח מישראל (ע"פ פ"ש) "ילחם בישראל וישב ממנו שבי", היינו, שאויב זה הוא פ"ה המציאות כל כך שייכות ליקח בפרעל מישראל. הד"ה ב"ב, שגם לאחר שסמנצתם האויב ומתלים מה שלקח מישראל, ה"ז נקרא "שבי", השב" דאויבך! ~~ע"ה~~

השמחה של י"ג אלול

בכל שנה ושנה ב"ג אלול חוזר ונשפע ענין השמחה דנישואי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ע"ד פעם הראשונה, ואדרבה - באופן ד"מעלין בקודש" • מאז ההכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", וה"שטורעם" להביא את המשיח - עברו כבר עשרות שנים, ומשיח צדקנו עדיין לא בא... • יש לומר, שהדבר שעדיין לא עשו בשביל להביא את המשיח הוא - עבודת השמחה הרצוי' בשביל להביא את המשיח • קטעים משיחות ש"פ תצא, י"ד אלול, ה'תשמ"ח - מוגה*

א. בשבת זו מודגש ענין השמחה מצד כו"כ ענינים:

[.] ביום ועש"ק י"ג אלול שנת תרנ"ז התקיימה חתונת² כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו³ - "הנשיא הוא הכל"⁴, שכל עניני נשיאות של הנשיא שייכים לכל הדור⁵,

(* הערת המו"ל: השיחה במלואה נדפסה בטה"ש תשמ"ח ח"ב ע' 629 ואילך. בסיום השיחה הבאנו צילום מיוחד מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על קטע מהשיחה. צילומים נוספים מעלה ההגהה נדפסו ב"יחי המלך" גליונות תפב ע' 8, קטז ע' 18.

1) נוסף על השמחה שבכל שבת - "וביום שמחתכם אלו השבתות" (ספרי בהעלותך יו"ד, יו"ד), אף שיעקר ענינו של שבת הוא תענוג, "וקראת לשבת עונג" (ישעי' נח, יג). ונוסף על השמחה בכל חודש אלול מצד הגילוי דמלך בשדה, כמשנת"ל בארוכה (קונטרס משיחות ש"פ שופטים [התועדויות תשמ"ח ח"ד ע' 229 ואילך]).

2) להעיר משיעור חומש דיום שיש פ' תצא - "כי יקח איש אשה חדשה גו" (כד, ה), ענין הנישואין, וצ"ל ושימח את אשתו כל השנה.

3) "שלשלת היחס ור"פ מתולדות בית רבנו" ב"היום יום" בתחילתו.

4) פרש"י חוקת כא, כא.

5) ויתירה מזה - "הנשיא הוא הכל", שהמציאות ד"הכל" - כל אנשי הדור וכל פרטי עניניהם כו', היא - מציאותו של ה"נשיא".

ועאכו"כ ענין עיקרי ביותר בחיי הנשיא - ענין הנישואין.

והרי נישואין הו"ע של שמחה, עד לשלימות השמחה, כמודגש בברכת נישואין: "שמח תשמח רעים האהובים כשמחך יצרך בגן עדן מקדם".

ויש להוסיף, שבחתונת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (בי"ג אלול) התחיל כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע באמירת המשך המאמרים הידוע בשם "שמח תשמח"⁶, שבו נתבאר בארוכה ובפרטיות תוכן הענין דשמחה, דשמחת נישואין, וביאור גודל מעלת השמחה שפורצת כל הגדרים וכו'.

ו"הימים האלה נזכרים ונעשים"⁷ - שבכל שנה ושנה ב"ג אלול חוזר ונשפע ענין השמחה דנישואי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא

6) נדפס בטה"מ תרנ"ז ע' קעג ואילך. - בהמשך זה נכללו כל המאמרים שנאמרו במשך שבעת ימי המשחה (מלבד ההתחלות והסיומים). ולהעיר שיש גם ה"דרוש חתונה" ד"ה והוא כחתן (שנאמר בחתונה זו - נדפס שם ע' קמח ואילך), אבל, אינו חלק מההמשך, אלא מאמר בפ"ע.

7) אסתר ט, כח. וראה רמ"ז בס' תיקון שובבים. הובא ונת' בס' לב דוד (להחיד"א) פכ"ט.

מוקדש לעילוי נשמת
ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול
ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת
יה"ר שתקיף ומיד יקוים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בנאולה האמיתית והשלימה
נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

קשורה עם הגאולה, כמ"ש בברכת נישואין "מהרה" 14. . ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה" (מהיעודים דהגאולה) 15, ועאכו"כ שמחת נישואין דנשיא הדור, שבה מודגש ביותר הקשר והשייכות לענין הנישואין דכללות בני" עם הקב"ה, כדאיתא במדרש 16 "לימות המשיח יהיו נישואין" 17.

ועד"ז י"ל בנוגע ל"דורשין בהלכות החג" 18 מי"ד באלול 19 (גם) בנוגע לענין השמחה ד"זמן שמחתנו" * - שהלשון "דרישה" ("דורשין") קשור עם (דרישת) הגאולה 20, כדאיתא בגמרא 21 "ציון היא דורש אין

14) ע"פ ירמי' לג, יו"ד-יא.

15) ואולי י"ל שג"ז בפי' "שמח תשמח רעים האהובים כשמחך יצריך בגן עדן מקדם" - ד"כשמחך" (בכ"ף הדמיון) הוא למעלותא, היינו, באופן נעלה יותר מאשר "שמחך יצריך בגן עדן מקדם", כי, השלימות ע"י בני" ובפרט - דלעת"ל, היא באופן נעלה יותר מהשלימות שבאתעדל"ע לחוד אצל אדה"ר לפני החטא.

16) שמו"ד ספ"ו.

17) ובפרט שהנישואין היו ביום הששי ערב ש"ק * - כנגד אלף הששי (ראה רמב"ן בראשית ב, ג), שהוא ערב והכנה ליום השבת (ובפרט לאחר חצות היום שמתחיל להאיר הגילוי דיום השבת (ראה שעה"כ ענין טבילת ע"ש. ועוד)), ועד "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים", ועד שבמנחת ערב שבת אומרים המזמור "הודו לה' גו' יודו לה' חסדו גו'", ארבעה שחייבים להודות - די"ל, שכולל גם שבח והודו' על היציאה מהגלות כו'.

18) ראה פסחים ו, א. וש"נ. טוש"ע או"ח סתכ"ט ס"א, ובשו"ע אדה"ז שם: מי"ד באלול ואילך ידרשו הלכות החג.

19) דכיון שחודש אלול לעולם חסר, הרי שלוש יום לפני ט"ו תשרי מתחילין בי"ד באלול.

20) ש"י"ל שכל עניני דרישה שייכים זל"ז - ע"ד שכל עניני גאולה שייכים זל"ז, "שם גאולה עלה" (פרש"י מגילה יז, ב).

21) ר"ה לא, א. וש"נ.

* כנ"ל סי"א בהשיחה [התוועדות תשמ"ז ח"ד ע' 263].

** ראה שו"ע אה"ע סס"ד ט"ג: פסח המונהג לישא נשים בערב שבת. ולהניח, שכמה נישואין אצל נשיא חב"ד היו ביום הששי (ה"ש תשי"ג ע' 153).

דורנו ע"ד פעם הראשונה, ואדרבה - באופן ד"מעלין בקודש" 8. .].

ב. והנה, ענין השמחה (המודגש ביותר בשבת זו) קשור ושייך להגאולה:

שמחה בתכלית השלימות - תהי' בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז יבטלו כל הענינים הבלתי-רצויים, ועד כמ"ש "ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים", ואדרבה, הענינים הבלתי-רצויים עצמם יהפכו לטוב 10, שעי"ז יתוסף בענין השמחה ביתר שאת וביתר עוז, בתכלית השלימות, "שמחת עולם על ראשם" 11.

ואולי י"ל שענין זה מרומז בתיבת "שמחה" - ששרש התיבה היא "שמח" 12, והרי, ג' אותיות אלו הם גם השרש דתיבת "משיח" 13.

ובזה מרומז שההדגשה בענין השמחה דשנת תשמח ותשמח, היא - שלימות השמחה בביאת משיח.

ועד"ז בנוגע לשמחת נישואין (י"ג אלול) - שהיא, שמחת נישואין דכאו"א מישראל

(8) ברכות כה, א. וש"נ.

(9) ישע"י כה, ח.

(10) כפס"ד הרמב"ם בסוף הלכות תעניות: "כל הצומות האלו עתידים ליבטל לימות המשיח, ולא עוד, אלא שהם עתידים להיות ימים טובים וימי ששון ושמחה".

(11) ישע"י לה, יו"ד. נא, יא.

(12) וההוספה דאות ה"א מורה על ההרחבה (בפרט לגבי אות יו"ד - כמבואר בכ"מ בביאור שם הוי'), ועד להמשכה בגילוי בעוה"ז ("בה"א נברא העולם הזה" (מנחות כט, ב)) - כי, ענינו של "משיח" הוא באופן של יו"ד (משיח אותיות שמח יו"ד), בנקודה, ונקודה בהיכלא (תנ"מ, רעים האהובים), אות ה"א (דלא מתפרשין), וע"י "שמחה" פועלים הרחבה וגילוי.

(13) ובביאור השייכות שביניהם, יש לומר, שתכונת השמחה היא שפורצת כל הגדרים, וזהו גם ענינו של משיח, מדרעו של פרץ ("אלה תולדות פרץ גו' וישי הוליד את דוד" (רות בסופו), דוד מלכא משיחא), "עלה הפרץ לפניהם" (מיכה ב, יג), שמבטל כל הגדרים, מדידות והגבלות כו'. וראה לקמן ס"ה.

לפרסם שעומדים בסיום וחותם דמעשינו ועבודתינו

מההוראות מהאמור לעיל בנוגע למעשה בפועל - "המעשה הוא העיקר" 1:

א) לפרסם בכל מקום ומקום שעומדים בסיום וחותם דמעשינו ועבודתינו ("כי תצא למלחמה על אויבך"), ובהתחלת התקופה דתשלום השכר, "מתן שכרן של צדיקים" ("כי תבוא אל הארץ גו' וירשתה וישבת בה"), ובהתאם לכך צריכה להיות העבודה גם בענינים השייכים לימות המשיח, החל מלימוד התורה בעניני משיח וגאולה וביהמ"ק, ועוד ועיקר - מתוך שמחה וטוב לבב,

כולל גם ע"י עריכת התוועדות של שמחה, ובמיוחד בשייכות לשמחת הנישואין ושבעת ימי המשתה (כולל גם חיזוק "מנהג ישראל" לערוך סעודת עניים), מעין ודוגמא והכנה לקיום היעוד "אז (לעתיד לבוא) ימלא שחוק פיננו" 2, אשר, בדורנו זה, שנשיא הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ששמו השני "יצחק", ע"ש הצחוק והשמחה, הוא נשיא השמיני ("אז" בגימטריא שמונה) להבעש"ט, נעשה הענין ד"ימלא שחוק פיננו" (לא בלשון עתיד, "אז", אלא) בלשון הווה.

ב) לפרסם בכל מקום ומקום ע"ד השליחות המיוחדת דתומכי תמימים - שנמשכת ופועלת בכל קצוי תבל באופן ד"נרות להאיר" 3 - שנוסף לכך שכל בית יהודי צ"ל בית תורה תפלה וגמ"ח (כמדובר כמ"פ 4), צ"ל כל בית מעין ודוגמת ישיבת תומכי תמימים, ע"י לימוד תורת החסידות (נוסף על לימוד התורה בכלל).

ג) לפרסם בכל מקום ומקום ע"ד ההשתדלות בנתינת צרכי החג לכל הזקוקים שלושים יום לפני החג, כדי שיוכלו להתכונן ל"זמן שמחתנו" מתוך מנוחה וטוב לבב, ועוד לפני" - בנוגע לצרכי ראש השנה, כלשון הכתוב "אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו" 5.

(משיחת ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תנש"א - מוגה)

1) אבות פ"א מי"ז - שלומדים בשבת זו [ה'תנש"א].

2) ראה לקו"ש חכ"ו ע' 412 ואילך. ועוד.

3) תהלים קכו, ב. וראה ברכות לא, א.

4) נחמ"ו ח, יו"ד. וראה לקו"ש ח"ד ע' 369 ואילך. וש"נ.

5) ראה לקו"ש ח"ב ע' 484 ואילך. וש"נ.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

איך יכול לישב במנוחה בידעו שיש עמלק?

[. .] בנוגע להמדובר לעיל (ע' 3 ואילך) אודות השמחה לשם ביאת המשיח:

חיוב של שמחה לשם ביאת המשיח – היכן מצינו ב"שולחן-ערוך"?!... – ב"שולחן-ערוך" מבואר שעבודת ה' צ"ל בשמחה, וישנם גם דינים בנוגע להגבלת השמחה בג' השבועות וכיו"ב, אבל, לא מצינו בשום מקום חיוב של שמחה לשם ביאת המשיח.

ומה שבענין זה תלוי ביאת המשיח, גאולת עם ישראל וגאולת השכינה – ממשיך לטעון: לא מצינו ב"שולחן-ערוך" חיוב לגאול את השכינה!... בנוגע לעצמו, מצינו ברמב"ם⁶ "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין", אבל בנוגע לגאולת השכינה – אין זה תפקידו...

על כך אומרים לו, ש"כי תצא למלחמה על אויבך" הוא ציווי והוראה בתורה:

יהודי אינו יכול להסתפק בד' אמות של קדושה שבביתו ובסביבתו הקרובה, אלא צריך גם לצאת ממקומו, "תצא למלחמה על אויבך", לבטל מציאותו של האויב ומנגד לקדושה, ועד לכיבוש העולם כולו, שכן, כיצד יכול לישב במנוחה בד' אמותיו בידעו שבמקום מסויים בעולם יש "עמלק" שמנגד לאלקות!?

(משיחת ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

המלחמה הרוחנית בעמלק מזרז ומביאה את הגאולה

[. .] וע"י שיהודי נלחם עכשיו בעמלק בעבודתו הרוחנית ומנצחו, ועובד את הקב"ה בלמוד התורה וקיום המצוות עם חיות וחמימות, עי"ז הוא מנצח את כל שאר הגוים, ונהי' "בהניח ה' אלקיך לך מכל אויבך מסביב" במלחמתו הרוחנית, וזה ממשיך ומוריד בפועל את ה"והי' בהניח ה' אלקיך לך מכל אויבך מסביב" כפשוטו למטה מעשרה טפחים, שאזי הוא יוכל להלחם בעמלק כפשוטו, עד לאופן ד"תמחה את זכר עמלק",

ואל לו לחשוב שהקב"ה בחר בקץ מסויים שבו תבוא הגאולה, ואין ביכולתו לפעול שיהי' "אחישה" – אלא עליו לדעת שהדבר תלוי בעבודתו, עי"ז שהוא נלחם עם ה"ראשית גוים עמלק" ועם "כל אויבך מסביב" כפי שענינים אלו הם ברוחניות בעבודת ה', זה יקדים, ימהר ויביא את הגאולה ע"י משיח צדקנו, שאזי ינצחו את כל הגוים ובני ישראל יצאו מגלות לגאולה.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תצוה, פ' זכור ה'תשל"ב - בלתי מוגה)

לה²², מכלל דבעיא דרישה", ובנדו"ד, שה"דורשין" בענין השמחה הוא (לא רק בנוגע לשמחה סתם, אלא) בנוגע לשמחת הגאולה, כולל ובמיוחד – שמבקשים ודורשים ותובעים שתהי' כבר שלימות השמחה בגאולה (האמיתית ו) השלימה²³.

ג. ובהמשך לזה באה הצעה ובקשה מיוחדת – (הוסיף ענין ה)שמחה כדי להביא את משיח צדקנו והגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש.

ובהקדמה:

במשך כל הדורות דזמן הגלות ציפו בני"ו והתפללו בכל יום ויום לביאת המשיח, ועאכו"כ צדיקי ונשיאי ישראל שאצלם היתה התשוקה והגעגועים כו' לביאת המשיח בתוקף הכי גדול, וכמה מהם מסרו נפשם לדחוק הקץ²⁴ (למרות האזהרה שלא לדחוק את הקץ²⁵), כידוע בדברי ימי ישראל;

אבל אעפ"כ, אין זה מגיע לה"שטורעם" ע"ד ביאת המשיח שהתחיל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזתו הידועה ב"קול קורא" שנדפס בשעתו (לפני יותר מארבעים שנה) ב"הקריאה והקדושה"²⁶ – "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"²⁷ – לאלתר דייקא, תיכף

(22) ירמ' ל, יז.

(23) ומודגש ביותר בי"ד אלול שחל בשבת - משבעה דנחמא (נחמה על הגלות ע"י נבואת הגאולה), ולא עוד, אלא, שבשבת זו מפטירים שתי הפטרות (גם ההפטרות דפ' ראה, "ענין סוערה", מכיון שפ"פ ראה חל בר"ח, שאז מפטירים "השמים כסא"), נחמה כפולה, ובמילא, שמחה כפולה.

(24) כמו, ר' יוסף דילוריניו. ועוד. וי"א החוזה דלובלין. (25) ראה כתובות קיא, רע"א ובפרש"י. – ולהעיר שהצורך באזהרה זו מדגיש גדול תשוקתם של ישראל להגאולה, עד כדי כך, שצריך להזהירם שלא ידחקו את הקץ.

(26) סיון-תמוז תש"א. אלול תש"ב (נדפסו באג"ק שלו ח"ה א'תמוז. א'תנה. א'תפ. ח"ו א'תתסז).

(27) להעיר, שעיקר ההכרזה היתה על הגאולה, ובכמה מקומות ב"קול קורא" נזכר רק "לאלתר לגאולה",

ומיד ממש,

ובהדגשה – שאין זה דחיקת הקץ כלל, כי אם, מפני שכבר הגיע זמנה של הגאולה, כאמרו כמ"פ שכבר נסתיימה כל העבודה, ולא נותר אלא "לצחצח הכפתורים"²⁸, ולהמתין לביאת המשיח.

ובפרטיות יותר:

במשך הדורות שלפנ"ז, כו"כ דורות, נעשו פעולות מיוחדות כדי להביא את משיח צדקנו, כולל ובמיוחד – גילוי תורת החסידות ע"י הבעש"ט²⁹, כמ"ש באגה"ק דהבעש"ט³⁰ המענה דמלך המשיח על שאלתו של הבעש"ט "אימתי אתי מר" – "כשיפוצו מעינותיך חוצה".

ובפרט לאחר גילוי תורת חסידות חב"ד ע"י רבינו הזקן²⁹, באופן של הבנה והשגה בחב"ד שבנפש, "יתפרנסו"³¹, היינו, לא רק באופן של טיפה בלבד,

ולהעיר, אשר, להיותה "טיפה" ד"מעייין", הרי מטהרת בכל שהיא³²,

אלא באופן של הרחבה והתפשטות והפצה (שמי המעיין נעשו בריבי גדול כל כך עד שנעשה נהר ורחובות הנהר), וכהמשל

וה"לאלתר לתשובה" הוא הכנה להגאולה. ובלשון הרמב"ם (הל' תשובה פ"ז ה"ה): הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין.

(28) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(29) שיום הולדתו – ביום הרביעי (שבו נתלו המאורות) ח"י אלול, שמתברך משבת זו.

(30) נדפסה בכש"ט בתחלתו. ובכ"מ.

(31) תקו"ז ת"ו בסופו. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 136 הערה 35. וש"נ.

(32) רמב"ם הל' מקוואות פ"ט ה"ח. ומה שצ"ל מים שכל גופו עולה בהם (שם רפ"ד) – הרי, גם טיפה אחת היא ממות מסויימת, ומורכבת מריבוי עצום של חלקים קטנים כו', ולכן, במחשבה עיונית אפשר לצייר שתמשך ותתפשט באופן שיכסה כל גופו (ויש אומרים, שבעקבות התפתחות התעשי' בשנים האחרונות, יתכן שיהי' זה אפשרי גם בפועל, לא רק במחשבה עיונית).

הידוע³³ דשחיקת האבן היקרה שבכתר המלך לחלקים קטנים ביותר עד שיוכלו לערבה במים ולשפוך לתוך פיו של בן המלך כדי להציל את חייו.

ומדור לדור הולך וניתוסף בהפצת המעיינות חוצה ע"י רבותינו נשיאינו, ועד לדורנו זה, אשר, ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו התחיל הענין דהפצת המעיינות חוצה באופן שבאין ערוך לגמרי³⁴ – להפיץ המעיינות עצמם בכל מקום ומקום, בכל קצוי תבל, עד לחוצה שאין חוצה מחוץ הימנו, כולל ובמיוחד ע"י תרגום והעתקת³⁵ עניני החסידות (גם הענינים העמוקים כו') בלשונות דאומות העולם, לא רק בלשון אידיש, השפה המדוברת (שבה נאמרו דברי החסידות ע"י הבעש"ט וכו') עד לנשיא דורנו³⁶, אלא גם בשבעים לשון דאוה"ע³⁷.

(33) "התמים" ח"ב ע' מט. אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ג ע' שכו ואילך. ועוד.

(34) ולהעיר, ששלב מיוחד בהפצת המעיינות חוצה ה' בעת שמחת הנישואין שלו – התייסדות ישיבת תומכי תמימים ביום א' ט"ו אלול (במוצאי ש"ק זה) בעת "סעודת החופה" שלו (סה"ש תש"א ע' 104), שאז אמר כ"ק אדני"ע: "בהתחלה זו בישיבה... הנני מדליק את המאורות שמורנו הבעש"ט והרביים הנחילוני, למען תקוים ולהבטחה של יפוצו מעיינות חוצה, להחיש את ביאת המשיח" (סה"ש תש"ב ע' 133).

(35) "העתקה" – גם מלשון העתקה והבדלה, היינו, שנעתק ממקומו ויורד למטה, וכ"ה בנדו"ד, שהתרגום בלשונות של אוה"ע הו"ע של ירידה גדולה כו' (ראה מסכת סופרים פ"א ה"ז), ואעפ"כ, צוה כ"ק מו"ח אדמו"ר לתרגם ולהעתיק בלשונות דאוה"ע – כדי שיתוסף בהפצת המעיינות חוצה, ועי"ז – ביאת מלכא משיחא.

(36) ראה אגה"ק סכ"ה (קמא, א). וראה קונטרס משיחות ש"פ וישב שנה זו ס"ה.

(37) ועד כדי כך, שע"ז יכולים גם אוה"ע להבין בשכלם ענינים בתורת החסידות (לפי ערכם עכ"פ, שהרי, בודאי אין ביכלתם לבוא לדרגת ההבנה והשגה באופן יחוד נפלא כו' כמו בני), כפי שרואים במוחש בדורנו זה. ולהעיר, שעוד בהיותו במדינה היא הורה פעם כ"ק מו"ח אדמו"ר לבאר ענינים בתורת החסידות לפרופסור אינו-יהודי ששאל והתעניין בענינים עמוקים כו'.

ד. אמנם, במשך כל הדורות (גם בהתחלת זמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) היתה עיקר ההדגשה על הפעולה דהפצת המעיינות חוצה, ולא (כל כך) על הבאת המשיח – אף שבכללות ה' ידוע שהפצת המעיינות חוצה פועלת ביאת המשיח, ומזמן לזמן (ובפרט בהתוועדויות ד"ט כסלו, וכיו"ב) היו מזכירים ומדברים על ענין זה.

משא"כ כשהגיע הזמן שבו יצא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה" – ומוסיף והולך ועד עצם היום הזה, ע"פ ציווי והוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר, מה להלן עומד ומשמש אף כאן כו"³⁸ – ההדגשה על הבאת הגאולה, ועד שכל פעולה ד"מעשינו ועבודתינו"³⁹ (כולל בנוגע להפצת המעיינות חוצה) חדורה בכוונה – להביא את משיח צדקנו, מתוך ידיעה שזהו תפקידו המיוחד של דורנו זה – להביא את הגאולה.

אמנם, מאז ההכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", וה"שטורעם" להביא את המשיח – עברו כבר עשרות שנים, ומשיח צדקנו עדיין לא בא...

ואין הסבר על זה:

אמחז"ל "כלו כל הקיצין"⁴⁰, והכריז נשיא דורנו בקול קורא לאלתר לגאולה, ומה ש"אין הדבר תלוי אלא בתשובה"⁴⁰ – הרי בודאי שכבר עשו תשובה, שכן, ע"י הרהור תשובה אחד נעשה צדיק גמור⁴¹, ואין לך אדם מישראל שלא הרהר כו"כ הרהורי תשובה.

ועאכ"כ בעמדנו לאחר ר"ח אלול שבו התחילו לברך איש את רעהו בברכת השנה⁴²,

(38) סוטה יג, ב.

(39) תניא רפ"ז.

(40) סנהדרין צז, ב.

(41) קידושין מט, ב (ע"פ גירסת האור זרוע סק"ב).

(42) ראה מטה אפרים או"ח סתקפ"א ס"ט. וראה קונטרס משיחות ש"פ ראה ס"ב.

ובפרט שבנוגע לענין הגאולה נתבטלו כבר מזמן כל המנגדים, המניעות והעיקובים, שהרי, "כלו כל הקיצין". וכדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו⁵ שכבר סיימו כל עניני העבודה, אפילו צחצוח הכפתורים, ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו.

(משיחת ג' אלול ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

(5) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

תקופה זו נסתיימה כבר

[.] ובהדגשה יתירה בנישואי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבהמשך לזה וביחד עם זה היתה התייסדות ישיבת תומכי תמימים – כי:

תלמידי הישיבה נקראים "תמימים" ע"ש שלומדים "תורת ה' תורה הנגלית ותורת החסידות תמימה"¹, ולא עוד אלא שהלימוד דפנימיות התורה הוא בהבנה והשגה "כלימוד הסוגיות בנגלה דתורה"², ששכל האדם מתייחד עם השכל דפנימיות התורה, ב"יחוד נפלא שאין יחוד כמוהו ולא כערכו נמצא כלל בגשמיות"³ (כולל גם ש"והיו לבשר אחד" שבנישואין), מעין ודוגמת והכנה להמעמד ומצב דימות המשיח ש"יהיו כל ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כו"⁴.

וגם (ולכן) נקראים "חיילי בית דוד" שמנצחים את המעמד ומצב ד"חרפו⁵ עקבות משיחך", ופועלים התגלות וביאת משיח בן דוד באופן ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן"⁶, כלשון הכתוב בסיום וחותרם מזמור פ"ט בתהלים.

ולהעיר שתקופה זו (שמתוארת בסיום מזמור זה) נסתיימה כבר לאחר מעשינו ועבודתנו במשך ארבעים שנה מהסתלקותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שניתוסף בהפצת המעיינות חוצה באופן ש"נתן⁷ ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁸, ועתה עומדים בתקופה השייכת למזמור צדי"ק, שסיומו וחותרם בפסוק "ויהי נועם ה' אלקינו עלינו גו' ומעשה ידיו כונננו", ש"תשרה שכניה במעשה ידיכם"⁹, שזהו תשלום השכר על כללות מעשינו ועבודתנו.

(משיחת ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תשנ"א - מוגה)

(1) שיחת שמח"ת תרנ"ט – "התמים" ח"א ע' כה.

(2) שיחת ט"ו אלול תרנ"ז – "התמים" שם ע' כג.

(3) תניא פ"ה.

(4) רמב"ם בסיום וחותרם ספרו "משנה תורה".

(5) ויש לומר, שתיבת "חרפו" רומזת על רפ"ח ניצוצים דתהו, שתכליתם ומטרתם (ע"י עבודת הביורורים) ההתגלות ד"רוחו של מלך המשיח" ש"מרחפת על פני המים" [..]. ובפרט ע"י ההוספה ללימוד פנימיות התורה (תורתו של משיח) באופן של

חריפות ("חרפו" למעליותא).

(6) כדברי כ"ק אדני"ע בשיחתו הידועה בשמח"ת תרס"א (נדפסה בלקו"ד ח"ד תשפז, ב ואילך. ועוד).

(7) תבוא כט, ג.

(8) ולהעיר מהשייכות לחודש אלול דשנה זו – חשבון-צדק דשנת "נפלאות אראנו" (ענינים לראות), והכנה לשנת "נפלאות בינה" ("אזנים לשמוע", כידוע שרא' ושמיעה הם חכמה ובינה).

(9) פרש"י עה"פ.

הש"ק שלאח"ז, בהגיעו לפטרבורג¹⁰, שאז היתה ההזדמנות הראשונה שהי' יכול לברך ברכת הגומל ע"פ הלכה¹¹ –

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחריו, דורנו זה – אנשים נשים וטף, החל מכל אלה הנמצאים כאן, הן בעזרת נשים והן (ועאכו"כ) בעזרת אנשים, וכן הילדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמהם ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם כולו – שהוא דור הגאולה, שבו יקויים היעוד ד"יוסיף אדני- שנית ידו וגו".

(משיחת יום ג' פ' כ"תצא, יו"ד אלול ה'תנש"א - בלתי מוגה)

(10) שהיתה אז עיר הבירה של כל המדינה, ובמילא (11) ראה סדר ברכת הנהנין לאדה"ז פי"ג ה"ה. גם עיר הבירה של בעל הגאולה.

"כי תצא" לקבל פני משיח צדקנו

. . אף שהגאולה קשורה עם הענין ד"זכו"ו כו', הרי, בימינו אלו, לאחר ש"כלו כל הקיצין"², אין צורך בהענין ד"זכו"ו בשביל הגאולה עצמה כי אם, בשביל ההוספה בעילוי אחר עילוי עד אין-סוף, דכיון שהתורה אין לה שיעור והגבלה, הרי, גם לאחר שנמצאים כבר במעמד ומצד ד"זכו"ו יכולים וצריכים להוסיף כמה פעמים ככה, עד אין-סוף; ועד"ז בנוגע לענין הגאולה – שכל זמן שישנו איזה ענין של הגבלה מדבר שחוץ הימנו, ואפילו הגבלה של "כלי" שבטל להדבר שנמצא בתוכו, אין זה עדיין תכלית השלימות דגאולה, ובמילא, ה"ז באופן של הוספה בעילוי אחר עילוי עד אין-סוף.

ויה"ר שע"י הדיבור בענינים אלו יתוסף בקבלת החלטות טובות בנוגע לכל עניני העבודה האמורים לעיל, ועאכו"כ בנוגע לענין הגאולה, שמהדיבור בענין הגאולה, "אחכה לו בכל יום שיבוא", יוצאים תיכף ומיד לקבל פני משיח צדקנו.

ועוד ועיקר, שהיציאה לקבלת פני משיח צדקנו נעשית ע"פ הוראת פרשת השבוע והיום – "כי תצא כו' על אויבך":

גם במעמד ומצב שיש מנגדים ("אויבך"), אין לו ליהודי לחשוב (ועאכו"כ להתפעל) מהמנגדים, כיון שמציאותו היא "על אויבך", למעלה מ"אויבך" (כפי שנזכר גם בהתוועדות דיום הש"ק³).

כל בנ"י, אנשים נשים וטף, הם "בנים"⁴ לאבינו שבשמים, בנים הסמוכים על שולחן אביהם (כמובן ממ"ש בנוסח דברכת המזון), ומצינו בהלכה בנוגע לכמה ענינים שמציאותם של הסמוכים על השולחן "נבלעת" במציאותו של בעה"ב, אבינו שבשמים, ולא עוד, אלא, שכאו"א מהם הוא כמו בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, ולכן, אין לו עסק ושייכות עם ענינים אחרים מלבד אביו שבשמים, ועאכו"כ שאין לו שייכות כלל עם "אויבך".

כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה, בנוגע לשנת תשמ"ט, שסימנה "תשמט ידך"⁴³, שהקב"ה משמט כל החובות דבנ"י (אפילו אם נשאר חובות ח"ו), ואינו מזכיר מאומה אודותם, הרי בודאי שענין התשובה כבר ישנו.

תהלים דוד מלכא משיחא – אמרו כבר בשופי הכי גדול; התוועדויות – ערכו לרוב; בהפצת המעיינות – עוסקים כבר מהבעש"ט, יותר ממשיך שבעה דורות, וכבר פעלו בריבוי גדול ועצום. ואפילו את"ל שיכולים לפעול עוד יותר – הרי לעשות "כמצות רצונך"⁴⁴, רצונו של הקב"ה בשלימות, ה"ז אפשרי רק שם (בביהמ"ק, לעת"ל)! ומה גם ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחן"⁴⁵. ואדרבה: מצד רצונו של הקב"ה בשלימות העבודה – ה"ז טעם נוסף לרזו ביאת משיח צדקנו והגאולה השלימה, שאז, תהי' עבודתם של ישראל "כמצות רצונך", בתכלית השלימות!...

וא"כ, נשאלת השאלה: מה עוד לעשות שלא עשו עדיין!?

ה. ויש לומר, שהדבר שעדיין לא עשו בשביל להביא את המשיח הוא – **עבודת השמחה הרצויה בשביל להביא את המשיח:**

נוסף לכך ששמחה פורצת כל הגדרים, גם גדרי הגלות, יש בשמחה סגולה מיוחדת להביא את הגאולה - כמבואר בהמשך שמח תשמח הנ"ל⁴⁶ ש"שמחת לבו"⁴⁷ שהיתה בבנין ביהמ"ק הא' והב' לא היתה שמחה שלימה, ועיקר השמחה תהי' בביהמ"ק העתידי בגאולה העתידה, ש"אז תהי' השמחה בבחי' א"ס עצמותו ומהותו בבחי' שמחה עצמית ממש", וממשיך לבאר⁴⁸, ששמחה העצמית זו

(43) ל' הכ' - ראה טו, ג. וראה קונטרס הנ"ל הערה 103.

(44) ראה תרו"ח ר"פ יוחי. המשך וככה תרל"ז פי"ז ואילך. ועוד.

(45) תנחומא נשא יא. במדב"ר פי"ב, ג.

(46) סה"מ תרנ"ז ע' רלג. ע' רנב.

(47) שה"ש ג, יא. משנה סוף תענית.

מעוררים ע"י שמחה של מצוה, שהשמחה של המצוה מגעת למעלה יותר מהמצוה עצמה, ועל ידה דוקא מעוררים השמחה העצמית דלעתיד לבוא.

ואף שבודאי היתה שמחה של מצוה בכל הדורות שלפנ"ז, שהרי שמחה של מצוה הו"ע עיקרי בעבודה, כמ"ש "עבדו את ה' בשמחה"⁴⁹, "עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב"⁵⁰, ובפרט בבנין ביהמ"ק הנ"ל – מ"מ, בשמחה של מצוה עיקר ההדגשה היא על (אופן) העבודה, שהעבודה צריכה להיות בשמחה, ואילו המדובר כאן אודות השמחה להביא את המשיח הוא – על השמחה כשלעצמה, שמחה בטהרה, עבודה של שמחה לשם מטרה ותכלית דביאת המשיח.

[מובן וגם פשוט, שאצל יהודי גם שמחה כשלעצמה קשורה עם עבודת ה', עניני התומ"צ, "פיקודי ה' ישרים משמחי לב"⁵¹, אבל, יש להדגיש את השמחה עצמה, היינו, לא (רק) הענינים המביאים את השמחה, אלא השמחה עצמה – והשמחה תביא את המשיח].

ומכיון שכן, הרי, הדרך להביא את המשיח היא – לכאורה, ולא רק לכאורה, אלא כ"ה מסקנת הענין⁵² – ע"י הוספה בשמחה, שמחה בטהרה, שמחה שתומ"י תביא את משיח צדקנו.

(48) ע' רנב ואילך.

(49) תהלים ק, ב. וראה זח"ג נו, א. ספר העיקרים מ"ג פל"ג (הובאו ונתבארו באוה"ת לתהלים (יהל אור) עה"פ). ובכ"ב.

(50) תבוא כח, מז. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. שער המצות הארז"ל בהקדמתו. של"ה ס"פ תבוא (שפו, א). תניא פכ"ו. "לקו"ת תזריע ג, ג. סידור (עם דא"ח) רפא, ד. המשך תערב"ב ח"ג ע' א"דסא ואילך. ועוד.

(51) תהלים יט, ט. וראה טור ורמ"א ושו"ע אדה"ז אר"ח סצ"ג ס"ג. טושו"ע שם ר"ס תקנד (מתענית ל, סע"א).

(52) להעיר מהידוע (ראה שד"ח כרך ט' כללי הפוסקים סט"ז אות ח'. ושי"נ) שלפעמים משתמשים בלשון

(1) סנהדרין צח, א.

(2) שם צז, א.

(3) שיחת ש"פ שופטים ס"ד (סה"ש תשמ"ט ח"ב ע')

(668).

(4) ראה יד, א.

להביא את המשיח ע"י השמחה, שמחה בטרתה.

ובנוגע להקושי לפעול רגש של שמחה בטרתה בחשכת הגלות – הרי, מכיון שמוכרחים להביא את משיח צדקנו, עכצ"ל, שבסוף זמן הגלות ממש – נותנים כחות מיוחדים⁵⁴ שיוכל להיות ענין השמחה בטרתה, והביאור – ששמחה זו נעשית ע"י התבוננות שתיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו⁵⁵, שאז תהי' בכל העולם שלימות השמחה, שלכן, ישנו כבר רגש של שמחה בטרתה (מעין ודוגמת שמחת הגאולה).

והעיקר – שבמקום אריכות הדיבור והשקו"ט כו', יתחילו במעשה בפועל: **לצאת בקריאה והכרזה ע"ד הוספה מיוחדת בשמחה כדי להביא את המשיח**, ובודאי שע"ז יביאו את המשיח בפועל ממש, ובזריות הכי גדולה, "לא עיכבן כהרף עין"⁵⁶,

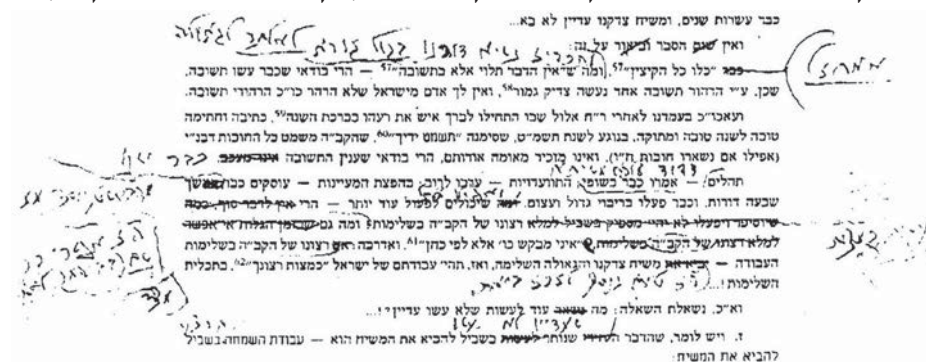
ואדרבה – ינסו ויווכחו!!

54) נוסף לכך שמנצלים "הוצפא יסגי" שבעקבות משיחא (ראה סוטה בסופה) לקדושה.

55) להעיר גם שהתחלת "הקול קורא" הרביעי דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (אלול תש"ב) הוא: שישו ושמוחו בשמחת גאולה!

56) מכליתא ופרש"י בא יב, מא.

לחביבותא דמילתא הבאנו צילום מיוחד מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחה זו אשר נחשף בעבר בקונטרס זה (הקטע נדפס לעיל בסעיף ד')

המשיח של דורנו נתגלה בכל התוקף

שמו של נשיא דורנו הוא כפול – ב' שמות. וכבר בשמו הראשון נרמז ענין נעלה יותר מאשר כפל – "יוסף", מלשון הוספה, שבזה נכללת הוספה בלי הגבלות.

[.] וביאור תוכן שמו השני של נשיא דורנו – "יצחק":

יצחק – הוא על שם הצחוק והשמחה, ועד לשלימות השמחה, כמ"ש¹ "אז ימלא שחוק פיניו".

וכאשר טוענים, היתכן, הרי אמרו חז"ל² "אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעולם הזה, שנאמר אז (לעתיד לבוא) ימלא שחוק פיניו"³ – הרי נשיא דורנו, דור השמיני, הוא הוא "אז" (שמספרו שמונה), כפי שהכריז בעצמו ש"לאלתר לגאולה", ואמר וחזר וציוה לפרסם ש"הנה זה בא"³, היינו, לא רק "הנה זה עומד אחר כתלנו"⁴, ואפשר לראותו ע"י סדק בהכותל, אלא "הנה זה בא", עד ש"מראה באצבעו ואומר זה"⁵, ולא נשאר אלא להוסיף בהענין של "עמדו הכן"⁶, שכן גם הכפתורים מצוחצחים כבר⁷, ובמילא ישנם תיכף ומיד (נוסף על כל הענינים של "יוסף", גם) כל הענינים של "יצחק", שזהו"ע הצחוק והשמחה, באופן ד"ימלא שחוק פיניו".

ומה ש"אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז" – במה דברים אמורים, כאשר המדובר אודות רגע קודם גילוי משיח צדקנו; אבל בנדו"ד, הרי מכיון שנשיא דורנו הי' המשיח של דורנו, והוא נתגלה בכל התוקף – הרי לא רק שניתנה רשות, אלא יתירה מזה, שיש חיוב להתנהג באופן ש"ימלא שחוק פיניו ולשונו רינה".

ועפ"ז מובנת גם הסיבה לכך שנשיא דורנו תבע מחסידים בדורו שיעמדו בתנועה של שמחה, ושמחה גדולה בלי הגבלות,

– אע"פ שהוא בעצמו עבר ענין של מאסר, ובזה גופא, מאסר שהי' קשור עם שלילת החיים (רח"ל), כידוע⁸ הפס"ד שהי' לראשונה, וגם לאח"ז הוחלף הפס"ד לענין הגלות ש"שקול כמעט כצער מיתה"⁹ (ולפעמים הרי זה קשה יותר מהעדר החיים), כולל גם הקשיים כו' אפילו אחרי שכבר היתה הגאולה, ואפילו אחרי הגאולה כפי שהיתה ביום

1) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ריש ע' רעט.
2) ראה סה"ש תרפ"ט ע' 42, ובהנסמן שם בהערה 51.
3) שה"ש ב, ח.
4) שם, ט.
5) ראה תענית בסופה. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י בשלח ויש"נ.
6) חינוך מצוה תי.
7) ראה תורת מנחם – התועודיות ח"ג ע' 185.
8) ראה תורת מנחם – התועודיות ח"ג ע' 185.
9) חינוך מצוה תי.

1) תהלים קכו, ב.
2) ברכות לא, א.
3) שה"ש ב, ח.
4) שם, ט.
5) ראה תענית בסופה. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י בשלח ויש"נ.
6) חינוך מצוה תי.
7) ראה תורת מנחם – התועודיות ח"ג ע' 185.
8) ראה תורת מנחם – התועודיות ח"ג ע' 185.
9) חינוך מצוה תי.